

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: A.S., státní příslušnost Ázerbajdžánská republika, *zastoupeného Mgr. Filipem Slavíkem, advokátem, se sídlem Brno, Ptašinského 307/4*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16.4.2014, č.j. OAM-213/LE-LE18-ZA08-2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Filipu Slavíkovi se přiznává odměna ve výši 6.800,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V podané **žalobě** žalobce namítal, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech, a že žalovaným byla porušena ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 až 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále

jen „správní řád“) a dále § 12, § 14 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

V doplnění žaloby ze dne 5.11.2014 žalobce nejprve skutkově shrnul svůj případ a poté uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že měl o mezinárodní ochranu již neúspěšně žádat v roce 2011 ve Švédsku, kdy toto tvrzení nemá oporu ani ve spisovém materiálu. Žalobce sice v roce 2011 požádal o poskytnutí mezinárodní ochrany ve Švédsku, tato žádost však nebyla meritorně posuzovaná, jelikož Švédsko shledalo, že je k meritornímu posouzení žádosti příslušná Česká republika ve smyslu čl. 9 nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (tzv. Dublinské nařízení), neboť žalobce na území členských států vstoupil na základě platného víza vydaného zastupitelským úřadem České republiky v Baku. Tvrzení, že žalobce o mezinárodní ochranu již neúspěšně žádal v roce 2011 ve Švédsku, je tak mylné. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že měl být v Ázerbájdžánu diplom z ukrajinské univerzity uznán pouze jednomu studentu ze skupiny, který je příbuzný ministra. Žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze poukázal na skutečnost, že byl stejný diplom jako žalobci udělen také bratranci současného ministra školství, který s uznáním svého diplomu neměl problémy. Během doplňujícího pohovoru dne 2.12.2013 přitom žalobce konstatoval, že i dalším studentům jiných fakult na Ukrajině byl po návratu diplom uznán a tito studenti mohli pracovat ve svém oboru.

Žalobce namítal, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, podle kterého se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že je cizinec pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Správní orgán ve svém rozhodnutí nezpochybňoval, že žalobce v zemi svého původu uplatňoval svá politická práva a svobody. Žalobce psaním článků uplatňoval svobodu projevu a svoje právo vyjadřovat své názory písmem podle čl. 17 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce zároveň svou účastí na demonstracích uplatňoval právo pokojně se shromažďovat ve smyslu čl. 19 Listiny základních práv a svobod. Členstvím v politické straně Musavat žalobce uplatňoval i své politické právo sdružovat se ve smyslu čl. 20 odst. 2 Listiny a účastí na volbách roku 2003 uplatnil své volební právo podle čl. 21 Listiny. Dále žalobce konstatoval, že žalovaný shledal, že důvody odjezdu žalobce z vlasti nelze považovat za natolik intenzivní, aby dosahovaly míry pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V této souvislosti žalobce poukázal na § 2 odst. 8 zákona o azylu, podle kterého se *„Za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Dále odkázal na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), jež definuje pronásledování v čl. 9 odst. 1, který stanoví, že: *„Aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ženevské úmluvy, musí být svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo souběhem různých*

opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a.“ Podle Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (čl. 15 odst. 2) se nelze odchýlit od čl. 2, kromě úmrtí vyplývajících z dovolených válečných činů, čl. 3 (zákaz mučení, nelidského a ponižujícího zacházení), čl. 4 (zákaz otroctví a nucených prací) a čl. 7 (zákaz trestu bez zákona). Dále uvedl, že podle čl. 1 odst. 1 Úmluvy o mučení, „mučení“ znamená *jakékoli jednání, jímž je člověku úmyslně působena silná bolest nebo tělesné či duševní utrpení s cílem získat od něho nebo od třetí osoby informace nebo přiznání, potrestat jej za jednání, jehož se dopustil on nebo třetí osoba nebo z něhož jsou podezřelí, nebo s cílem zastrašit nebo přinutit jej nebo třetí osobu nebo z jakéhokoli jiného důvodu založeného na diskriminaci jakéhokoli druhu, když taková bolest nebo utrpení jsou působeny veřejným činitelem nebo jinou osobou jednající z úředního pověření nebo z jejich podnětu či s jejich výslovným nebo tichým souhlasem. Toto vymezení nezahrnuje bolest nebo utrpení, které vznikají pouze v důsledku zákonných sankcí, jsou od těchto sankcí neoddělitelné nebo jsou jimi vyvolány náhodou (čl. 1 odst. 1 Úmluvy).* Ke shora uvedenému žalobce dále konstatoval, že o mučení se tedy jedná v případě, že jsou splněny čtyři definiční znaky, a to úmyslné jednání, působení silné bolesti, veřejným činitelem, s daným účelem. Za nelidské zacházení se považuje zacházení, které působí buď „přímo ublížení na zdraví“, nebo „intenzivní fyzické a psychické utrpení“. Ponižujícím zacházením ve smyslu čl. 3 Úmluvy je zacházení, které vyvolává u oběti pocity strachu, úzkosti a méněcennosti, které jsou schopny ji ponížít a pokořit a případně překonat její fyzický nebo duševní odpor. Žalobce dále poukázal na rozsudek pléna Evropského soudu pro lidská práva *Tyrer proti Spojenému království*, ze dne 25.4.1978, č. 5856/72 (§35), kde je uvedeno, že postačuje, aby oběť byla ponížena ve svých očích, i když ostatní to tak nevnímají, rovněž nevadí, že k ponížení nedošlo na veřejnosti. ESLP zastává názor, že u osob, které jsou v detenci, jakékoli použití síly, která nebyla striktně vynucena vlastním chováním zadržené osoby, snižuje lidskou důstojnost a je v zásadě porušením práva zakotveného v čl. 3 Úmluvy. Lze tak dospět k závěru, že byl žalobce v zemi svého původu opakovaně nejen zadržen, ale také vystaven jednání rozporujícímu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce uvedl, že byl opakovaně zadržen z důvodu účasti na demonstracích, přičemž byl zároveň vystaven jednání, které lze podle výše uvedené definice a judikatury Evropského soudu pro lidská práva považovat za jednání v rozporu s čl. 3 Úmluvy, tj. zákazem mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Za účast žalobce na demonstracích, tj. za jeho uplatňování svých politických práv a svobod, byl žalobce vystaven jednání v rozporu s čl. 3 Úmluvy, tj. jednání, od kterého se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit. Žalobce tak byl v zemi svého původu již z důvodu uplatňování politických práv a svobod vystaven jednání, které podle kvalifikační směrnice představuje pronásledování (čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice.) Skutečnost, že žalobci z důvodu volby opozičního kandidáta mělo být odňato stipendium k pokračování ve studiu, je správním opatřením diskriminačního charakteru, které sice samo o sobě nepředstavuje pronásledování, ale ve spojení s dalšími administrativními překážkami při pokračování ve studiu z důvodu členství v politické straně Musavat a ve spojení s opakovaným zadržením žalobce a vystavením fyzickému a psychickému násilí lze považovat souběh těchto opatření za pronásledování také ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice.

Žalobce poukazoval na tvrzení žalovaného, že pokud ázerbájdžánský stát nadále financoval studium žalobce, tak nelze dospět k závěru, že měl zájem žalobce nějak pronásledovat. K tomuto závěru žalobce uvedl, že v roce 2003 mu bylo odňato stipendium pouze z toho důvodu, že volil opozičního kandidáta. V tomto období, ani před svým návratem do Ázerbájdžánu, se žalobce neúčastnil opozičních demonstrací, nepsal články s protivládní tematikou, ani nebyl členem strany Musavat (členem se stal v roce 2006). Zároveň žalobci umožnil pokračovat ve studiu ministr školství, kterému toliko předložil své studijní výsledky, a ten následně telefonicky vydal pokyn, aby žalobci nadále bylo s ohledem na jeho výborné studijní výsledky poskytováno státní stipendium. Ministr školství tak nezjišťoval důvody, pro které bylo žalobci stipendium odňato, a konal pouze s ohledem na studijní výsledky žalobce. Žalovaný ve svém rozhodnutí také uvedl, že zadržení žalobce probíhalo v souvislosti s protivládními demonstracemi. Žalobce v této souvislosti konstatoval, že účast na demonstracích je uplatněním politického práva shromažďovat se ve smyslu čl. 19 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Dle čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv a svobod přitom lze právo pokojně se shromažďovat omezit jen zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo bezpečnosti státu, přičemž shromáždění nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy. Žalobce poukázal v této souvislosti na výroční zprávu Human Rights Watch z ledna 2012, kde se v části Svoboda shromažďování uvádí, že:

„Stát tvrdě omezoval svobodu shromažďování. Úředníci zásadně nepovolovali konání demonstrací v centrální části Baku a policie rychle a často brutálně rozháněla účastníky nepovolených shromažďování. Vláda zasáhla proti několika demonstracím inspirovaných prodemokratickým hnutím zvaným Arabské jaro. Policisté po dvoudenních protestech v březnu zatkli více než 50 aktivistů. Soudy zasedaly v rámci nočních neveřejných procesů a vydávaly rozsudky až na 10 dnů ve vězení. Při nepovoleném shromáždění konaném dne 2. dubna policie fyzicky bránila demonstrantům v přístupu a zadržela více než 200 lidí – včetně veřejně známých osobností a opozičních aktivistů – čtrnáct z nich bylo v nespravedlivých procesech odsouzeno až na tři roky do vězení. Dne 17. dubna policisté opět vyhnali demonstranty z místa protestu, více než 100 osob zadrželi a dali podnět ke stíhání desítek lidí ve věci výtržnictví.“

Jednání státních orgánů Ázerbájdžánu vůči žalobci, zadržení jeho osoby a vystavení mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení, nelze podle žalobce považovat za pouhé potrestání za účast na demonstraci, tak jak to žalovaný naznačoval ve svém rozhodnutí, ale za jednání, které je pronásledováním ve smyslu zákona o azylu, kvalifikační směrnice a Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Správní orgán své rozhodnutí opíral o rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Azs 388/2004 ze dne 20.4.2005, v němž NSS uvedl, že pokud opatření směřovaná vůči žadateli jej neohrozila na životě nebo svobodě, ani nebyla na takové úrovni intenzity ohrožení života nebo svobod, nejedná se o pronásledování ve smyslu § 2 zákona o azylu. V uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k případu, kdy stěžovatel jako důvody pro udělení azylu uvedl převedení na jinou školu z důvodu své národnosti a snahu narkomanů, kteří po stěžovateli požadovali, aby se stal jedním z nich. V uvedeném případě Městský soud v Praze i NSS dospěly k závěru, že se stěžovatel neobával jednání, které by stěžovatele ohrožovalo na jeho životě nebo svobodě. V případě žalobce však

opakovaně došlo k omezení jeho svobody a byl zároveň vystaven mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení. Opatření, kterému byl žalobce vystaven, tedy lze považovat za pronásledování i ve smyslu žalovaným uvedeného rozsudku. Žalovaný tak nesprávně interpretoval pojem pronásledování a pochybil, když žalobci neudělil ochranu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný zároveň nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo.

Žalobce měl za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany také podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a uvedl, že již ze shora uvedeného je zřejmé, proč je jednání, kterému byl v zemi původu vystaven, pronásledováním ve smyslu zákona o azylu. V této souvislosti poukázal na čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice, podle kterého: *„Skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo způsobení vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat.“* K tomu, aby měl žalobce odůvodněný strach z pronásledování, musí být podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 71/2006-82 ze dne 26.3.2008 „přiměřeně pravděpodobné“, že stěžovatel bude v případě návratu do Ázerbájdžánu čelit pronásledování pro zastávání svých politických názorů a z důvodu jeho opozičních aktivit – účasti na demonstracích a jiných akcí strany Musavat a psaní protivládních článků. Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (v případě žalobce připadá v úvahu zejména uvěznění, případně poškození zdraví během zadržení při potlačování protivládních demonstrací, popřípadě jiných akcí strany Musavat) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší, než je pravděpodobnost, že nenastane, tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech, tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté. Test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vši pochybnost“ v trestních věcech, nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným. Žalobce se ze studijního pobytu v zahraničí do země svého původu vrátil v roce 2009, kde čelil z důvodu svých politických názorů a členství v straně Musavat problémům při uznání svého diplomu. Zároveň byl opakovaně zadržován z důvodu účasti na protivládních demonstracích a na jiných akcích strany Musavat. V období od března do srpna roku 2011 byl zadržen čtyřikrát, přičemž byl během svých zadržení vystaven jednání v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce byl také opakovaně předvolán na policii. V případě návratu do země svého původu se žalobce také obává pronásledování z důvodu zveřejnění jeho článků v novinách. S ohledem na zkušenosti žalobce a na zprávy o zemi jeho původu, které si žalovaný v řízení opatřil, musí žalobce v případě svého návratu do Ázerbájdžánu počítat s nežádoucím důsledkem svého politického názoru jako se vcelku běžným jevem.

Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, že země jeho původu ho dlouhodobě podporovala ve studiu v zahraničí, a to přes vědomí jeho opoziční aktivity. Žalobce zdůraznil, že v roce 2003 ještě nebyl členem opoziční strany Musavat a před svým návratem do

Ázerbájdžánu se neúčastnil aktivně opozičních akcí, ani nepublikoval protivládní články. Pokud žalovaný poukazoval na skutečnost, že žalobce byl opakovaně zadržen až po účasti na demonstracích, žalobce uvedl, že se jedná o uplatnění jeho politického práva shromažďovat se a tímto způsobem žalobce vyjadřoval své politické názory. Za vyjádření svých politických názorů byl žalobce opakovaně omezen na své svobodě a byl vystaven jednání v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud žalovaný naznačuje, že se žalobce neměl účastnit těchto demonstrací, a v tom případě by k jeho zadržení nedošlo, uvádí de facto, že žalobce neměl projevovat své politické názory a uplatňovat svá politická práva a svobody, čímž by se mohl pronásledování v zemi původu vyhnout. Taková interpretace norem zákona o azylu je však v rozporu se smyslem institutu azylu jako formy mezinárodní ochrany. Žalovaný zároveň uvedl, že se měl žalobce obrátit se žádostí o pomoc na státní orgány vlasti, či jiné, například nestátní organizace. V této souvislosti žalobce poukázal na bod 27 preambule kvalifikační směrnice, který mimo jiné stanoví: „*Je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, měla by se uplatnit domněnka, že účinná ochrana není žadateli dostupná.*“ Původcem pronásledování, kterého se žalobce obává, je stát a státní orgány. Žalovaný tak měl uplatnit domněnku, že žalobci v zemi původu ochrana před pronásledováním ze strany státních orgánů nemohla být poskytnuta a případně tuto domněnku na základě shromážděných zpráv o zemi původu vyvrátit. K tvrzení žalovaného, že se měl žalobce obrátit na nestátní organizace, žalobce konstatoval, že s ohledem na čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice, účinnou ochranu nemohou poskytovat nevládní organizace nekontrolující stát či podstatnou část jeho území. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2011, čj. 6 Az 22/2011-108: „*II. Pro účely posouzení schopnosti a ochoty poskytnout ochranu vůči újmě, která žadateli hrozí ze strany nestátních původců, je třeba zkoumat ochranu ze strany státu, strany nebo organizace, která kontroluje stát nebo podstatnou část jeho území. Účinnou ochranu nemohou poskytovat nevládní organizace nekontrolující stát či podstatnou část jeho území.*“ Účinnou ochranu před pronásledováním žalobce nemohl zajistit ani ministr školství. Jak již bylo výše uvedeno, ministr školství umožnil žalobci, aby dále studoval na Ukrajině pouze na základě zohlednění jeho studijních výsledků, které mu žalobce předložil. Ministr školství následně po telefonu vydal pokyn, aby mohl nadále žalobce studovat, bez toho, aby měl informace o politických názorech žalobce. Zároveň se tak stalo ještě předtím, než se žalobce stal členem strany Musavat a než se účastnil různých opozičních akcí a psal protivládní články. Správní orgán dále ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobci nehrozí v případě jeho návratu do Ázerbájdžánu postih z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný citoval Informaci MZV, č.j. 108210/2013-LPTP, nicméně pouze některé části a ignoroval odpověď na otázku č. 2: „*Hrozí těmto osobám nějaké nebezpečí ze strany státních orgánů nebo soukromých osob v případě návratu? Dle sdělení ZÚ Baku ázerbájdžánské orgány v praktické rovině aplikují postupy, jimiž mohou takovýmto osobám znevýhodnit jejich postavení po návratu do Ázerbájdžánu. Je však složité formulovat paušální odpověď, protože vše se odvíjí od osoby neúspěšného žadatele a jeho dřívějších (především politických) aktivit v Ázerbájdžánu. S velkou dávkou pravděpodobnosti lze uvést snad jen to, že perzekuování po návratu do země nehrozí osobám, jejichž žádost byla motivována ekonomickou situací.*“ Žalovaný ve svém rozhodnutí také uvedl: „*Azyl jako právní institut není a nikdy nebyl universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení*

lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána...“ Žalovaný zde cituje z rozhodnutí NSS (např. čj. 7 Azs 244/2004-83 a čj. 7 Azs 31/2005-48), v nichž NSS zdůrazňuje, že je azyl možné udělit v případě odůvodněného strachu z pronásledování z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce se domníval, že on tyto podmínky splňuje, jelikož se pronásledování obává z důvodu svých politických názorů a z důvodu uplatňování svých politických práv a svobod. Žalobce namítal, že ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany v rámci pohovorů nepochybně uvedl důvody, na základě nichž lze považovat situaci žalobce za odlišnou od situace politicky neangažovaného občana Ázerbájdžánu. Žalovaný tak nesprávně interpretoval pojem odůvodněnosti strachu z pronásledování a nesprávně aplikoval test přiměřené pravděpodobnosti na případ žalobce, když žalobci neudělil ochranu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný zároveň nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, když nezohlednil všechny zprávy o zemi původu žalobce.

Žalobce namítal, že v případě návratu do země původu mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že mu však mučení nebo nelidské či ponižující jednání hrozí v souvislosti s jeho uplatňováním politických práv a svobod a z důvodu jeho politických názorů, měl být žalobci ve smyslu § 28 odst. 1 zákona o azylu, přednostně udělen azyl. Pro úplnost žalobce uvedl také své námitky k posouzení jeho žádosti ve smyslu § 14a odst. 1 v souvislosti s § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Při posouzení splnění podmínek podle ust. § 14a žalovaný obecně poukazoval na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, přičemž z rozhodnutí nevyplývá, který rozsudek, případně které rozsudky Evropského soudu pro lidská práva má žalovaný na mysli. Dle rozsudku NSS ze dne 26.3.2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006 se při posuzování splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany použije test „reálného nebezpečí“, který obdobně jako test přiměřené pravděpodobnosti nedosahuje intenzity trestního standardu „nade vši pochybnost“, ani důkazního standardu užívaného v zemích common law v civilních věcech. *„Rozdíl mezi testem „reálného nebezpečí“ a testem „přiměřené pravděpodobnosti“ spočívá v tom, že důkazní standard „reálného nebezpečí“ se blíží důkaznímu standardu užívanému v zemích common law v civilních věcech daleko více než důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti.“* V řízení o udělení mezinárodní ochrany, tak v případě žalobce nemusí být prokázáno, že k vážné újmě určitě dojde, ani že je zde vyšší pravděpodobnost, že k újmě dojde, než že k ní nedojde, přestože se důkazní standard blíží této úrovni pravděpodobnosti nežádoucího následku. Správní orgán zároveň ve svém rozhodnutí parafrázuje bod 30 z rozsudku ESLP ve věci *Costello-Roberts proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 25.3.1993, stížnost č. 13134/87): *„Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu.“* V uvedeném případě byly výjimečným trestem tři rány na zadek (přes kalhoty) gumovou podrážkou cvičky vykonané ředitelem školy, po poradě s kolegy, bez přítomnosti třetích osob a striktně na základě interního disciplinárního řádu školy. Jednání, jemuž by mohl být žalobce vystaven, je však výrazně závažnější. Zároveň, jak je uvedeno v Komentáři k zákonu o azylu, vzhledem k „evolutivnímu výkladu je dost pravděpodobné, že by podobný trest na dítěti dnes byl shledán v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy o právním postavení uprchlíků a také v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Následně žalovaný opět v části, v níž posuzuje udělení doplňkové

ochrany, zmatečně uvádí, že ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, případně některých jejích aspektů, nelze rozhodně obecně vyvozovat, že veškerí obyvatelé této země jsou státními orgány pronásledováni ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních právních předpisů z oblasti uprchlictví. Uvedené posouzení však jednak nepatří do části, kdy správní orgán posuzuje udělení doplňkové ochrany, jelikož pronásledování je zohledňováno při posuzování splnění podmínek pro udělení azylu, nikoli doplňkové ochrany, a zároveň žalobce nežádá o udělení mezinárodní ochrany pouze z toho důvodu, že je občanem Ázerbájdžánu, ale správnímu orgánu předestřel svůj azylově relevantní příběh. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že se žalobce nestal terčem cíleného zájmu státních orgánů a že proti němu nebylo zahájeno trestní stíhání, nepřihlíží však k problémům, které žalobce z důvodu svých politických aktivit v zemi původu měl. Žalovaný nezohlednil opakované zadržení žalobce pro uplatňování jeho politických práv a svobod, kdy byl vystaven jednání v rozporu s § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a jeho opakované předvolávání na policii.

S ohledem na shora uvedené žalobce žádal soud, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek a své rozhodnutí považuje za zákonné, vydané v souladu s právními předpisy a zohledňující dostatečně zjištěný skutkový stav. Trval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, důvody k udělení mezinárodní ochrany v podobě azylu či doplňkové ochrany na straně žalobce absentují. Dále konstatoval, že správní rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a nelze mu vytýkat nepřezkoumatelnost. Odráží skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí shrnul a popsal obsah žalobcem doložených písemností a zabýval se jimi v dostatečném rozsahu. Nepominul je vzít v úvahu v rámci vyhodnocení žalobcem předkládaných důvodů žádosti o mezinárodní ochranu, kdy postupoval ve svém hodnocení podle příslušných jednotlivých ustanovení zákona o azylu.

Žalovaný trval na závěru, že v žalobcově případě nebyly naplněny podmínky k udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) ani § 12 písm. b) zákona o azylu. Nemohl přehlédnout, že žalobce sice vstoupil do strany Musavat až v roce 2006, na Ukrajině ale studoval i v následujících letech do roku 2009 za finanční podpory státu (v podobě stipendia), byť se jejího trvání domohl vlastní soukromou iniciativou u ázerbájdžánského ministra školství. V rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce doložil vedle dokumentů týkajících se jeho studia i vyjádření předsedy atestační komise, že opakovaná žádost o atestaci titulu jmenovaného byla zamítnuta, jelikož nebylo potvrzeno, že předložený diplom byl vydán vyšší atestační komisí Ukrajiny. V pohovoru sám žalobce sdělil, že dostal vyjádření, že až bude diplom uznán ukrajinskou stranou, bude mu uznán i ve vlasti. Uznání vzdělání dosaženého žalobcem na Ukrajině ázerbájdžánskou stranou bylo tedy podmíněno postupem ukrajinské Nejvyšší atestační komise. Na ukrajinskou stranu se ve věci uznání diplomu žalobce neobrátil, jak sám v pohovoru rovněž uvedl. V napadeném rozhodnutí žalovaný dostatečně srozumitelně popsal, proč shledává jeho žádost nedůvodnou z hlediska ustanovení § 12 i § 14a zákona o azylu. Poukázal na absenci jakýchkoli problémů žalobce, jež by provázely vydání jeho cestovního dokladu. Správní orgán setrval na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí. Svůj závěr co do

absence důvodů k udělení azylu či doplňkové ochrany měl za dostatečně odůvodněný a přezkoumatelný, námitky žalobce nejsou způsobilé zpochybnit jeho zákonnost. Pro řízení před soudem odkázal na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci, zejména pak na výpovědi, které učinil žalobce v průběhu správního řízení, a na vydané rozhodnutí.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V podání ze dne 20.1.2016 žalobce uvedl, že se momentálně nemůže vrátit do vlasti z důvodu hrozby zadržení ze strany vládní instituce, protože je jeho jméno v seznamu zrádců Ázerbajdžánské republiky, kde vládne strana Ilhama Alieva. Jeho názorem vždy bylo žít v míru v demokratickém státě, kde může říct svůj názor svobodně. Nesouhlasil s vládou a na několika demonstracích se snažil osobně zdůrazňovat, že chce demokracii, ne potlačování lidu. Po několika zadrženích a mučení se rozhodl opustit Ázerbajdžán. V případě, že bude nucen vrátit se zpátky do země svého původu, čeká ho zadržení a zavření do vězení na minimálně 5-8 let, protože jeho kamarády, členy strany Musavat, uvěznili. Jmenovitě se jednalo o T.Y. (5let), Y.S. (6 let), bratry S. a F.K. (6 let) I.A., T.X. a další členy strany Musavat. Dále uvedl, že je ženatý, má 1 dceru, která má dva roky. V ČR se jim líbí, proto zde zažádal o udělení mezinárodní ochrany. Nechce a nemůže se vrátit do země svého původu, protože mu tam jde o život a dlouho by byl uvězněn ve vězení.

Součástí **správního spisu** je žádost o udělení mezinárodní ochrany datovaná 5.10.2012, v níž žalobce sdělil, že je národnosti Ázerbajdžánské. Zemi svého původu opustil dne 25.9.2011. Je členem strany Musavat od roku 2006. Svou vlast opustil, neboť byl aktivistou nejstarší Ázerbajdžánské opoziční politické strany. Zúčastnil se všech jejích akcí a otevřeně mluvil o nedostacích, které má současná vláda Ázerbajdžánu. Proto byl stále zatýkán a pod dohledem. Bylo to k nevydržení. V Ázerbajdžánu mu nechťeli nostrifikovat jeho diplom, protože je politický aktivista a píše politické články. Nejdříve jej chtěli potvrdit za 15 000 Eur, ale když zjistil, že patří k politické straně Musavat, řekli, že to není možné. Jeho spolužák, který je bratrancem současného ministra školství, měl stejný diplom, který mu bez problémů uznali. Chtěli po něm mnoho různých potvrzení a nakonec si k zamítnutí našli záminku, že diplom neuznala ani Ukrajinská autorizační komise. O azyl žádá z důvodu, že neměl možnost v zemi v klidu žít. Byl nejednou zatčen a zbit kvůli tomu, že na demonstracích mluvil pravdu. Když studoval, neuměl si představit, že by mohl být trestán za to, že říká pravdu o své zemi. Pořád jej předvolávali k výsledkům na policii, o čemž má i potvrzení. Ztratil možnost v klidu žít u sebe doma a v poslední době musel žít u známých a kamarádů. V jeho vlasti nezůstali žádní příbuzní, vůči nimž by měl nějaké závazky. V případě návratu do země svého původu se obával, že by byl okamžitě zatčen a z něčeho obviněn. Skončil by ve vězení, protože policie ví, že odjel z Ázerbajdžánu a požádal o azyl. Před několika dny zaslal článek o tom, že v ČR požádal o azyl, který by měl být publikován. Policie po jeho odjezdu několikrát navštívila dům jeho rodičů. V předchozím článku novináři psali, že neměl jinou možnost než opustit zemi. Ve vlastnoručně psaném prohlášení jmenovaný zopakoval výše uvedené skutečnosti a doplnil, že mu nebylo umožněno pracovat v jeho profesním oboru, a právě proto musel opustit svou vlast a žádat o politický azyl v Evropě.

Při pohovoru ze dne 5. 10. 2012 žalobce uvedl, že české vízum mu zajistil strýc, který za něj zaplatil 1500 EUR. Na letišti při svém odletu zaplatil 100 EUR pracovníkovi letiště,

který ho doprovodil až k letadlu. Oženil se dne 19. 9. 2011, šest dní před odletem z vlasti. Problémy začaly žalobci v době, kdy studoval na Ukrajině. Při volbách v roce 2003 bylo zjištěno, že odevzdal svůj hlas opozičnímu politikovi jménem I.G. Následně mu bylo odebráno stipendium. Na příslušném úřadě se dozvěděl, že je vydán příkaz jeho další studium nepodporovat i přesto, že měl doporučení a výborné známky. Pokračování svého studia si nakonec zajistil tak, že podplatil vrátného na ministerstvu školství, který jmenovanému poradil, jak se setkat s ministrem. Ten poté svým rozkazem zařídil, že mohl dále studovat. Během studií žalobce přijela na Ukrajinu ázerbájdžánská delegace, která mu sdělila, že po dokončení studií bude spolu s ostatními ázerbájdžánskými studenty zaměstnán na univerzitě v Baku. Po dokončení studia se žalobce ucházel o slíbenou pozici, byl zkoušen z oboru i angličtiny a bylo mu potvrzeno, že může dělat univerzitního profesora. Podmínkou bylo, že jeho diplom bude potvrzen ázerbájdžánskou nejvyšší komisí. Dozvěděl se od předsedy atestační komise, že pokud chce vše rychle vyřídit, musí zaplatit 15 000 EUR. To odmítl, sdělil, že i kdyby měl tyto peníze, nezaplatil by, jelikož nemá důvod. Bylo mu řečeno, že v tom případě bude muset sehnat mnoho dokladů, protokol obhajoby, mít pět publikací a potvrzení, že na Ukrajině studoval na doporučení státu. Zároveň mu bylo řečeno, že to bude trvat dlouho a stejně ho to bude stát peníze. Celá procedura shánění dokladu trvala rok a tři měsíce. Atestační komise vydala odmítavé stanovisko a předseda žalobci sdělil, že si může stěžovat u soudu, ale je to zbytečné. Komise argumentovala tím, že ukrajinská strana také neuznává ázerbájdžánské diplomy. Žalobce se přitom před odjezdem na studia ptal ministerského úředníka, zda má svoji práci obhajovat na škole, nebo před ázerbájdžánskou komisí. Bylo mu odpovězeno, že na škole. Snažil se poté neúspěšně kontaktovat předsedu atestační komise. Napsal o svém případě článek do novin. Neměl jinak možnost bojovat za svoji pravdu. U soudu by neuspěl, požadovali by po něm peníze. Uvedl, že kdyby zaplatil, bylo by mu vyhověno, i když je politický aktivista. Žalobce navštívil vedoucího sekretariátu s dotazem, co má ve své situaci dělat. Bylo mu sděleno, že má zanechat opoziční činnosti a neúčastnit se opozičních akcí. Obdržel nabídku vstoupit do provládní Nové ázerbájdžánské strany, tím se vyřeší jeho problémy. Žalobce řekl, že se nevzdá svých názorů a bude bojovat proti režimu, který podporuje korupci svých úředníků. Zmínil, že oficiální stanoviska režimu uvádí, že je dodržována svoboda slova a tisku, ale není to pravda. Vládne klan Alijev. Žalobce řekl, že by rád žil ve své vlasti, ale pouze v případě, že by byl dodržován zákon. Vypověděl, že když se v roce 2003 konaly prezidentské volby, byl již bývalý prezident Alijev mrtev. Úřady ale říkaly, že se léčí. V prvním kole vyhrál Isa Gamba. Úřady výsledek neuznaly a uspořádaly druhé kolo, ve kterém vyhrál díky podvodům Alijev. Pokud se člověk setká s nespravedlivým rozhodnutím, nemá šanci, pokud nemá peníze nebo jeho otec není nějaký významný úředník. Během voleb v roce 2003 žalobce zjistil, že lístky byly monitorovány. Po vhození svého hlasu byl předvolán na velvyslanectví, kde mu bylo řečeno, že vědí o jeho volbě opozičního kandidáta. Uvedl, že z toho měl poté uváděné problémy. Důvodem jeho problémů bylo členství v opoziční straně Musavat. Vypověděl, že byl celkově čtyřikrát zadržen na delší dobu. Konkrétně v březnu, dubnu, červnu a 23. srpna roku 2011. Byl také asi pětkrát či šestkrát zadržen na několik hodin během protivládních demonstrací. V březnu roku 2011 se účastnil opozičního setkání, na kterém se demonstrovalo, a kritizovala se situace ohledně Náhorního Karabachu. Žalobce byl zatčen spolu s panem T.A., který je předsedou mládežnické organizace strany Musavat. Byl zadržen na dobu tří dnů, byl bit, nedostávalo se mu jídla a pití. Po propuštění byl měsíc v léčení. Byl obviněn z toho, že napadl zaměstnance policie a házel na něj kameny. Uvedl, že policie může kohokoliv zmlátit jen za to, že se na ně

někdo podívá. Dubnové zatčení následovalo po protivládní demonstraci, kterou pořádala komora opozičních stran. Žalobce byl spolu s ostatními zadrženými zbit a po asi třech dnech propuštěn. Při červnovém zadržení, které trvalo dva dny, byl žalobce přesvědčován, aby opustil stranu Musavat. Při březnovém, dubnovém a červnovém dlouhodobém zadržení byl zadržen na Narimanovském obvodním ředitelství policie. Při všech zadrženích byl žalobce zadržen spolu s ostatními osobami. Při svém posledním zatčení dne 23. srpna byl zadržen po dobu třech dnů poté, co se zúčastnil schůze mládežnické organizace. Bylo mu řečeno, že pokud neopustí stranu, bude proti němu příště zahájeno trestní řízení. Uvedl, že by to bylo uděláno na základě podstrčených drog nebo zbraní, jak to udělali panu Z.Q. Do strany Musavat vstoupil žalobce v roce 2006. Důvodem byl nesouhlas s vládním režimem a skutečnost, že považuje Musavat za nejstarší a nejspravedlivější stranu. Ve straně byl řadovým členem. Vypověděl, že z toho důvodu byl zadržen jen na krátkou dobu. Pro vyšší pozice se používají spíše trestní stíhání. Po událostech v srpnu se rozhodl opustit vlast. O cestovní doklad zažádal žalobce koncem července roku 2011. Jeho vydání proběhlo bez problému běžným způsobem. Na přelomu října a listopadu, když byl již mimo vlast, vyšel v novinách jeho článek, hledala ho v domě rodičů policie a řekli, že proti němu bude zahájeno trestní řízení. Na policii byla předvolána i jeho manželka, bylo jí sděleno, že žalobce vedou na seznamu opozičních aktivistů a chtějí jeho telefonní číslo. Od té doby komunikuje prostřednictvím služby Skype. Zmínil, že své činnosti nezanedchá a bude dále zveřejňovat své názory na despotický režim. Svůj cestovní doklad si bez problémů vyřídil koncem července 2011. Nechtěl opustit stranu Musavat. Začal uvažovat o opuštění země. Měl záměr jet do Švédska z důvodu, že si tam váží lidských práv. Peníze na cestu získal od strýce a rodičů. Závěrem pohovoru sdělil, že si myslí, že po návratu do vlasti by byl na letišti zatčen. Uvedl, že by rád zůstal v Ázerbájdžánu se svojí ženou, kterou si vzal šest dní před svým odjezdem z vlasti, a pracoval v oboru, který studoval, a ne jako dělník, ale nebyla jiná možnost. Při doplňujícím pohovoru ze dne 2. 12. 2013 uvedl, že opustil svoji vlast z politických důvodů. Byl aktivistou opoziční strany Musavat. Byl několikrát zadržen na dobu 2-3 dnů. Jmenovanému vyhrožovali, že pokud nepřestane spolupracovat se stranou Musavat, podstrčí mu drogy nebo zbraně a zavrou ho do vězení. Studoval politologii a mezinárodní vztahy na Mezinárodní akademii řízení lidských zdrojů v Kyjevě na Ukrajině. Jednalo se o soukromou vysokou školu, kde jmenovaný studoval spolu s devíti krajany v letech 2001 - 2009. Studium bylo financováno státem. Uvedl, že během studií v roce 2003 volil na ambasádě na Ukrajině vůdce strany Musavat. Později zjistil, že hlasování nebylo tajné a chtějí ho vyhodit ze školy. Obrátil se na rektora akademie, který napsal dopis, že je jmenovaný dobrý student. Tento dopis předal jmenovaný ázerbájdžánské ambasádě. Mohl tedy dále pokračovat ve studiu, ale bylo mu odebráno stipendium. Zmínil, že navrácení stipendia pro doktorské studium zařídil ministr školství, který svému podřízenému řekl, že si přeje, aby jmenovaný pokračoval ve studiu. Uvedl, že po dokončení studia po něm ve vlasti požadovali 15 000 EUR za uznání diplomu. Jmenovaný vypověděl, že byl před opuštěním vlasti celkově čtyřikrát zadržen, z důvodu, že klade odpor příslušníkům bezpečnostních orgánů. Stalo se tak v březnu, dubnu, červnu a srpnu. Zadržení v červnu roku 2011 se odehrálo po demonstraci, která se konala u kina Narimov. Demonstranti byli rozehnáni a zatýkáni. Po dokončení studií ve vlasti jmenovaný nepracoval, jelikož mu nebyl uznán diplom, přivydělával si jako překladatel. Potvrzení o zaměstnání si zařídil přes svého strýce. Nebylo proti němu nikdy vzneseno obvinění, ale domnívá se, že kdyby zůstal ve vlasti, byly by mu podstrčeny drogy nebo zbraně. Nejdéle byl zadržen na dobu tří dnů. Zmínil, že byl opakovaně předvoláván na policii

a tázán, co dělá a s kým se stýká. Bylo mu řečeno, že pokud nepřestane s aktivitami, bude uvězněn. Žalobce obdržel oficiální stanovisko Ázerbájdžánu k zamítnutí uznání svého vysokoškolského diplomu z důvodu, že Nejvyšší atestační komise Ukrajiny neuznala jeho diplom, tudíž jej ázerbájdžánská strana nemůže uznat. Obrátil se na ministra školství, který mu sdělil, že až bude jeho diplom uznán ukrajinskou stranou, uznají jej i orgány ve vlasti. Jmenovaný se nepokusil obrátit v této záležitosti na příslušné ukrajinské orgány. Impulsem pro opuštění vlasti byla obava z uvěznění z důvodu jeho opoziční činnosti. Po své svatbě se nezdržoval doma, nocoval u příbuzných. Bylo mu policií sděleno, že mají informace o tom, kde se budou konat demonstrace, a že se jich nemá účastnit. V současné době se obává návratu do vlasti, jelikož vědí, že je v zahraničí. Byl by ve vlasti uvězněn, bit a mučen. Vypověděl, že v letech 2009 - 2011 neměl ve vlasti žádné potíže, jelikož se nekonaly velké demonstrace.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že vzhledem k faktu, že ázerbájdžánský stát měl nadále zájem financovat studium žalobce, nelze dospět k závěru, že by měl zájem na tom ho nějak pronásledovat. Dále žalovaný dospěl k závěru, že kontakty státních orgánů s žalobcem rozhodně nedosahovaly takové intenzity, aby se v jeho případě mohlo hovořit o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Ani jeho osobní aktivita tomu nenaspovědčovala, když z výpovědi žalobce vyplynulo, že byl pouze řadovým členem strany Musavat. Z výpovědi dále bylo zřejmé, že neměl problém kdykoli vycestovat z vlasti, což také správní orgán utvrdilo v jeho závěru o absenci azylově relevantního pronásledování žalobce ze strany státních orgánů a jakéhokoli zvýšeného zájmu jmenovitě o jeho osobu. Azyl žalobci podle § 12 písm. a) nebyl udělen. Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán již výše konstatoval, že dotýčný ve vlasti nebyl pronásledován z azylově relevantních důvodů. Správní orgán nijak nezpochybňoval žalobcovy výpovědi o jeho řadovém členství ve straně Musavat od roku 2006. Zároveň však podotkl, že pro svou účast na opozičních akcích nebyl státními orgány vlasti azylově relevantně pronásledován, ani se takového pronásledování nemohl opodstatněně obávat. Žalobce nemohl podle názoru správního orgánu pociťovat obavu z pronásledování ze strany státu, který i přes vědomí jeho opoziční aktivity podporoval dlouhodobě finančně jeho studium v zahraničí. Problémy se zadržením žalobce datoval až k roku 2011, do té doby se dle jeho slov žádné velké demonstrace proti vládě nekonaly, a nebyl tedy důvod, aby byl zadržen. Jím uváděné problémy se tedy odehrávaly pouze v době protivládních demonstrací, kdy se s podobným jednáním setkali i další účastníci demonstrací. Nestal se tedy on osobně adresným terčem státních orgánů vlasti. V období, kdy neprobíhaly protivládní demonstrace, žalobce neuvedl, že by měl ze strany státních orgánů nějaké problémy. Pouhá skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. V případě posouzení skutečnosti, zda by po návratu na území Ázerbájdžánu byl žalobce ohrožen na životě či mu hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, žalovaný konstatoval,

že k takovému závěru nedošel. Při interpretaci pojmu „nelidské či ponižující zacházení nebo trest“ se správní orgán opíral o judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Žalobce uvedl, že důvodem jeho zadržení bylo to, že kladl odpor členům bezpečnostních složek při protivládních demonstracích. V období, kdy demonstrace neprobíhaly, neuvedl, že by měl nějaké problémy ze strany policie či jiných státních orgánů. Sám uvedl, že je pouze řadovým členem strany Musavat a podle informace MZV, č.j. 108210/2013-LPTP, nejsou kodifikovány žádné postihy vůči osobám, které jsou neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu, a osobám, které nejsou vysokými představiteli opozice, nehrozí žádná perzekuce ze strany státních orgánů. S ohledem na již zmíněné dlouholeté financování studia žadatele na Ukrajině ázerbájdžánským státem je těžko představitelné, že by se ten stál terčem cíleného zájmu státních orgánů. Správní orgán proto konstatoval, že lze opodstatněně předpokládat, že žalobci v případě návratu do Ázerbájdžánu by z jím tvrzených příčin nemohlo ze strany státních orgánů nic adresného hrozit. Jak uvádí informace MZV ČR, č.j. 108209/2013-LPTP ze dne 15. července 2013, vážnou újmu nemůže žadatel v případě návratu do vlasti utrpět ani z důvodu samotného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Správní orgán tak dospěl k závěru, že z důvodů žalobcem uvedených, mu ve smyslu tzv. vážné újmy, která je relevantní pro udělení doplňkové ochrany, nemůže žádná újma vzniknout. Na základě skutečností sdělených žalobcem správní orgán neshledal, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán rozhodující ve věci, tak na základě správního řízení shledal, že výše jmenovaný žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

K námitce žalobce, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť je v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, jelikož psaním článků uplatňoval svobodu projevu a svoje právo vyjadřovat své názory, účastí na demonstracích uplatňoval právo pokojně se shromažďovat, členstvím v politické straně Musavat uplatňoval své politické právo sdružovat se a zároveň účastí na volbách roku 2003 uplatnil své právo účasti na volbách, soud uvádí, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů.

Podle § 12 písm. a) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č.j. 2 Azs 45/2008-67 vyjádřil tak, že by ustanovení § 12 písm. a) azylového zákona mělo být

vykládáno „souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou, a to jednak proto, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod...“

Žalobce považoval za pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice jeho opakované zadržování z důvodu účasti na demonstracích, při kterém byl vystaven jednání, které lze považovat za jednání v rozporu s čl. 3 Úmluvy. Skutečnost, že z důvodu volby opozičního kandidáta mu mělo být odňato stipendium ve spojení s dalšími administrativními překážkami při pokračování ve studiu s ohledem na jeho členství v politické straně Musavat, a dále ve spojení s opakovaným zadržením a vystavením fyzickému a psychickému násilí poté, považoval za pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl v období školního roku 2001-2002 odeslán na studijní pobyt na Ukrajinu, kde nejprve studoval na Akademii regionálního managementu, Institutu sociálních věd a mezinárodních vztahů. Následně v roce 2005 byl přijat na doktorský program Akademie regionálního managementu, odbor mezinárodní vztahy. Dne 1.12.2009 mu byl přidělen titul doktora. Žalobce po celou dobu správního řízení a i v podané žalobě konstantně tvrdil, že mu po prezidentských volbách v roce 2003 mělo být odňato stipendium, na jehož základě financoval své studium, neboť při prezidentských volbách v roce 2003 volil opozičního kandidáta. Dále také uvedl, že znovu financování studia mu zařídil ministr školství. V roce 2009 byl poté odmítnut Ázerbajdžánskou republikou jeho požadavek na uznání diplomu. Dále konstatoval, že studoval prezenčně a vždy na letní prázdniny se vracel zpět do města Baku. Vzhledem k tomu, že ázerbajdžánský stát i poté, co bylo podle žalobce pozastaveno financování jeho studia na Ukrajině, měl zájem znovu financovat jeho studium, kdy o toto se zasadil člen ázerbajdžánské vlády, i když byl obeznámen s tím, z jakého důvodu bylo žalobci odňato stipendium, tedy věděl o politickém postoji žalobce a o tom, že volil opozičního kandidáta, přičemž ho informoval sám žalobce, což vyplývá z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2.12.2013, dle názoru soudu nelze dospět k závěru, že by byl žalobce pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Studovat v zahraničí bylo žalobci navíc umožněno i poté, kdy vstoupil do politické strany Musavat v roce 2006.

Soud dále konstatuje, že se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce, ačkoliv v průběhu řízení doložil množství různorodých materiálů, nedoložil nic, co by dokazovalo jakoukoliv politickou aktivitu před polovinou roku 2011, kdy byl odmítnut žadatelův požadavek na uznání diplomu ázerbajdžánskou stranou. Sám žalobce navíc při pohovoru dne 2.12.2013 uvedl, že v období od roku 2009 do roku 2011 neměl ve své vlasti problémy a vše začalo až od března roku 2011. Soud k tomu uvádí, že ze sdělení předsedy vyšší atestační komise při prezidentovi Ázerbajdžánské republiky vyplývá, že diplom žalobci nebyl uznán, neboť nedoložil, že jím předložený diplom doktora filosofie byl vydán vyšší atestační komisí republiky Ukrajina. Podle žalobce ministr školství, který žalobci pomohl se znovu financováním studia při vědomí jeho politického postoje, k jeho problému s nostrifikací diplomu uvedl, že až bude diplom uznáný Ukrajinou stranou, uznají mu jej ve vlasti. Žalobce se však neobrátil na ukrajinskou stranu ohledně uznání svého diplomu. Ani z tohoto tak nelze usuzovat, že by žalobce byl ze strany Ázerbajdžánské republiky diskriminován,

resp. pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Soud dále uvádí, že z pohovoru ze dne 2.12.2013 také vyplývá, že žalobce v průběhu svého studia neměl problém ani s cestováním mezi zemí svého původu a Ukrajinou, když uvedl, že létal zpět do města Baku na letní prázdniny. Neměl problémy ani s vycestováním do ČR a s opatřením cestovního dokladu. Při pohovoru dne 5.10.2012 žalobce konstatoval, že vyřizování jeho cestovního dokladu probíhalo běžným způsobem. Soud opětovně konstatuje, že ze shora uvedeného nelze dospět k závěru, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

K poukazu žalobce, že byl opakovaně zadržen z důvodu účasti na demonstracích, přičemž byl vystaven jednání, které lze považovat za jednání v rozporu s čl. 3 Úmluvy, tj. se zákazem mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, soud uvádí, že z výpovědí žalobce a z podané žaloby je zřejmé, že byl zadržen celkem čtyřikrát v roce 2011, a to společně s dalšími osobami na dobu dvou až tří dnů. Dále byl pětikrát až šestkrát zadržen na několik hodin během protivládních demonstrací a opakovaně byl předvolán na policii a dotazován, co dělá a s kým se stýká. Situaci, kdy byl žalobce zadržen policií po účasti na demonstracích, lze přirovnat k institutu zadržení osoby podezřelé ve smyslu § 76 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „trestní řád“), podle kterého osobu podezřelou ze spáchání trestného činu může, je-li tu některý z důvodů vazby (§ 67), policejní orgán v naléhavých případech zadržet, i když dosud proti ní nebylo zahájeno trestní stíhání (§ 160 odst. 1). K zadržení je třeba předchozího souhlasu státního zástupce. Bez takového souhlasu lze zadržení provést, jen jestliže věc nesnese odkladu a souhlasu předem nelze dosáhnout, zejména byla-li osoba přistižena při trestném činu nebo zastižena na útěku. Podle § 76 odst. 4 trestního řádu policejní orgán, který zadržení provedl, nebo kterému byla podle odstavce 2 odevzdána osoba přistižená při trestném činu, ji propustí bezodkladně na svobodu v případě, že bude podezření rozptýleno, nebo důvody zadržení z jiné příčiny odpadnou. Nepropustí-li zadrženou osobu na svobodu, předá státnímu zástupci protokol o jejím výslechu s vyhotovením usnesení o zahájení trestního stíhání a další důkazní materiál tak, aby státní zástupce popřípadě mohl podat návrh na vzetí do vazby. Návrh musí policejní orgán podat bez odkladu, aby osoba zadržená podle tohoto zákona mohla být odevzdána soudu nejpozději do 48 hodin od tohoto zadržení; jinak musí být propuštěna na svobodu. S ohledem na shora uvedené vyplývá, že i v ČR existuje institut, na jehož základě může být osoba, která je podezřelá ze spáchání trestného činu, omezena na svobodě po dobu 48 hodin. Dále soud uvádí, že v ČR existuje tzv. institut podání vysvětlení. Podle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR (dále jen „zákon o Policii ČR“) Policie může požadovat potřebné vysvětlení od osoby, která může přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení trestného činu nebo přestupku a jeho pachatele, vypátrání hledané nebo pohřešované osoby anebo věci, nebo přípravu a výkon opatření k zajištění bezpečnosti osoby chráněné podle tohoto zákona nebo jiného právního předpisu, a v případě potřeby ji vyzvat, aby se ve stanovenou dobu, popřípadě bez zbytečného odkladu, je-li to nezbytné, dostavila na určené místo k sepsání úředního záznamu o podání vysvětlení. I přes opakovaná zadržení nebylo nikdy proti žalobci zahájeno trestní stíhání. Žalobce sám uvedl, že všechna jeho zadržení proběhla v souvislosti s protivládními demonstracemi z důvodu, že kladl odpor příslušníkům ozbrojených sborů. S ohledem na shora uvedené je dle názoru soudu zřejmé, že intenzita kontaktu státních orgánů s žadatelem nedosahovala takové intenzity, aby se v jeho případě mohlo hovořit o pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Dále soud uvádí, že žalovaný správně zhodnotil nejen

skutečnost, zda žalobce byl či nebyl členem politické strany či organizace, ale vzal v úvahu také vyjádření žalobce o jeho celkové politické angažovanosti v jeho vlasti, kdy sám žalobce uvedl, že je pouze řadovým členem strany Musavat a správně dovedl absenci azylově relevantního pronásledování žalobce ze stran státních orgánů.

Žalobce dále namítal, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce se obával pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů.

Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Žalobce konstatoval, že z důvodu zastávání určitých politických názorů čelil problémům s uznáním svého diplomu. Následně byl opakovaně zadržován z důvodu účasti na protivládních demonstracích a jiných akcích strany Musavat. Byl opakovaně předvoláván na policii. Dále uvedl, že s ohledem na své zkušenosti a na zprávy o zemi původu, které opatřil žalovaný, musí v případě návratu do Ázerbajdžánu počítat s nežádoucím důsledkem svého politického názoru jako se vcelku běžným jevem. Jak již soud shora konstatoval, žalobce v zemi svého původu nebyl pronásledován z azylově relevantních důvodů, a to ani pro svou účast na demonstracích. Žalobce se nemohl podle náhledu soudu důvodně obávat pronásledování za zastávání určitých politických názorů, když v době, kdy byl již znám jeho politický postoj, mu byla ze strany ázerbajdžánského státu, resp. za pomoci člena vlády Ázerbajdžánské republiky poskytnuta pomoc při znovu získání studijního stipendia. Jeho studium v zahraničí podporovala Ázerbajdžánská strana i přesto, že se v roce 2006 stal členem politické strany Musavat. V období, kdy neprobíhaly protivládní demonstrace, žalobce neuvedl, že by měl problémy ze strany státních orgánů. Ty začal pociťovat až v době protivládních demonstrací. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že samotná předvolání na policii ze dne 13.8., 26.9., 3.11. a 8.11. 2011, ještě nepotvrzují skutečnost, že měl po dobu svého pobytu ve vlasti dlouhodobé problémy se státními orgány. Jak již soud uvedl shora, i v ČR existuje institut tzv. podání vysvětlení, kdy Policie ČR může vyzvat osobu, aby se ve stanovenou dobu, popřípadě bez zbytečného odkladu dostavila k podání vysvětlení. Dále soud uvádí, že problémy, které měl žalobce s uznáním svého diplomu, nelze považovat za problémy související s jeho pronásledováním za zastávání politických názorů. Z dokumentů, které žalobce žalovanému předložil, je zřejmé, že diplom nebyl žalobci uznán, neboť jej neuznala ani ukrajinská strana, kdy tuto skutečnost potvrdil i sám žalobce a uvedl, že se neobrátil na ukrajinskou stranu s žádostí o řešení svého problému či vysvětlení.

K tvrzením žalobce, že po návratu do země svého původu má odůvodněnou obavu ze svého pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů, soud uvádí, že podle informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 24.11.2011, č.j. 112595-2/2011-LPTP *nehrozí žadatelům o azyl, kteří opustili zemi legálním způsobem a jenž se vrátí zpět do Ázerbajdžánu, žádné sankce ze stran Ázerbajdžánské republiky. K návratu musí být vybaveni platným cestovním dokladem. Výjimku tvoří ty případy, kdy občan sice Ázerbajdžán legálně*

opustil, avšak v průběhu jeho pobytu v zahraničí proti němu bylo zahájeno trestní stíhání. Takovýto občan po návratu čelí obvinění proti němu vznesenému.“ Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15.7.2013, č.j. 108210/2013-LPTP, „*zákony Ázerbajdžánské republiky nekodifikují jakékoliv postihy vůči osobám, které jsou neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu. Dle sdělení ZÚ Baku ázerbajdžánské orgány v praktické rovině aplikují postupy, jimiž mohou takovýmto osobám znevýhodnit jejich postavení po návratu do Ázerbajdžánu. Je však složité formulovat paušální odpověď, protože vše se odvíjí od osoby neúspěšného žadatele a jeho dřívějších (především politických) aktivit v Ázerbajdžánu. S velkou dávkou pravděpodobnosti lze uvést snad jen to, že perzekuování po návratu do země nehrozí osobám, jejichž žádost byla motivována ekonomickou situací. Pokud jde o politické migranty, záleží především na tom, jak významný post tato osoba zastávala před svým odjezdem z Ázerbajdžánu a jaké aktivity před odjezdem ze země vyvíjela. Podle dostupných informací existují případy, kdy u politicky exponovaných osob (předsedové opozičních stran, bývalí vládní parlamentní představitelé) bylo po jejich návratu do země prefabrikováno obvinění z nejrůznějších trestných činů (korupce, držení narkotik) a tyto osoby byly mnohdy dokonce odsouzeny k odnětí svobody. Na druhé straně osoby politicky středně exponované (nižší představitelé opozičních stran, bývalí nižší úředníci) většinou nebyvají v takových případech vystaveny perzekucím ze strany oficiálních ázerbajdžánských orgánů.“* S ohledem na shora uvedené je tedy zřejmé, že je obecně představitelné, že určitým členům opozičních politických stran může hrozit uvěznění pro prosazování politických cílů, nicméně toto v případě žalobce při návratu do země svého původu nehrozí. Aby tomu tak bylo, muselo by být ve vztahu k povinnosti uplatnit zásadu „non-refoulement“ ve smyslu čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků v první řadě vůbec dáno, že stěžovatel je „uprchlíkem“ ve smyslu čl. 1 téže úmluvy. K tomu by bylo třeba, aby bylo „přiměřeně pravděpodobné“, že žalobce bude v případě návratu do země svého původu čelit pronásledování pro příslušnost k politickému hnutí. Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žalobce nikoli ojedinělý. Neznaменá to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane, tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech. Tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté, tedy že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech, nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.3.2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82). Při pohovoru dne 5.10.2012 žalobce konstatoval, že byl řadovým členem strany Musavat. Jeho postavení lze tedy srovnat s nižším představitelem opoziční strany, kteří podle informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15.7.2013, č.j. 108210/2013-LPTP nebyvají po návratu do země svého původu vystaveni perzekucím ze stran státu. Jakkoliv tedy příslušnost k opoziční straně může být v Ázerbajdžánu důvodem k uvěznění, u řadového člena zatčení či uvěznění z tohoto důvodu nelze považovat za „přiměřeně pravděpodobné“. To hrozí především u předsedů opozičních stran a bývalých vládních parlamentních představitelů, čímž žalobce nebyl. S ohledem na to, že u žalobce není přiměřeně pravděpodobné, že by po návratu do Ázerbajdžánu čelil pronásledování za příslušnost k opoziční politické straně, resp. tedy pro zastávání určitých politických názorů,

není tedy naplněn klíčový definiční znak uprchlíka – „odůvodněný strach z pronásledování“. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 2 Azs 71/2006-82 v této souvislosti konstatoval, že v takovém případě *„není nutné zkoumat další definiční znaky uprchlíka (v tomto případě zejména existenci pronásledování z důvodu politického přesvědčení). Stěžovatel tedy není „uprchlíkem“ ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, a proto není ani důvodu zabývat se, zda v jeho případě třeba uplatnit zásadu „non-refoulement“ ve smyslu čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť to by bylo třeba pouze za předpokladu, že by „uprchlíkem“ byl.“*

Soud přisvědčil tvrzení žalovaného, že v případě žalobce nelze shledat při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

Neopodstatněné shledal soud tvrzení žalobce, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu do země svého původu hrozí ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nebezpečí vážné újmy.

Doplňková ochrana **podle § 14a odst. 1 zákona o azylu** se udělí cizinci, který *nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle § 14a odst. 2 b) zákona o azylu se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.*

Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení by muselo být splněno, že žalobci hrozí „reálné nebezpečí“ takového zacházení, kdy „reálným nebezpečím“ se rozumí, že ve významném procentu případů obdobných situací žalobce dojde k nežádoucímu následku, takže žalobce má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Ze shora uvedeného vyplývá, že ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.3.2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82). Vzhledem k tomu, že soud dospěl výše k závěru, že u řadového člena opoziční strany Musavat zatčení z důvodu k příslušnosti k této straně nelze považovat za „přiměřeně pravděpodobné“, je jasné, že řadové členství v tomto hnutí nevytváří ani „reálné nebezpečí“ zatčení, neboť test „reálného nebezpečí“ je vůči stěžovateli přísnější než test „přiměřeně pravděpodobnosti“. U žalobce tedy není přiměřeně pravděpodobné, že by byl po návratu uvězněn, ani u něj není dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení v důsledku uvěznění.

K poukazu žalobce na nesprávnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy k tomu, že žalovaný uvedl, že žalobce neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany ve Švédsku, a že měl být v Ázerbájdžánu diplom z ukrajinské univerzity uznán pouze jednomu

studentu ze skupiny, který je příbuzný ministra, soud uvádí, že je sice pravdou, že žalovaný se dopustil v úvodu odůvodnění napadeného rozhodnutí při shrnutí jednotlivých výpovědí žalobce nepřesností, nicméně tyto neměly vliv na rozhodnutí žalovaného a nemají vliv ani na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobci byl pro řízení o žalobě soudem ustanoven zástupce, a to advokát Mgr. Filip Slavík; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s.ř.s.), proto mu byla přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby á 3.100,-Kč (*porada včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění kasační stížnosti*) - a 2 režijní paušály á 300,-Kč, celkem tedy 6.800,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*advokátní tarif*), v platném znění. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi (*výrok III. rozsudku*) z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 29. ledna 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová